

περίφημο κλώνο άπάνω στά χοντρά σκεπάσματα που σκέπαζαν τό φρουακωτό στήθος τής μικρής χαμπούρας. Σίγυρα πρώτη φορά τέτοιο λουλουδι άκουμπάσε σέ φτωχά περκαλία και τσίτια πρό- στυχα. Μά και τρώτη φορά δίχως άλλο θαφεργνε μαζί του τήη άγνη εύτυχία.

— Ω άδερφούλα μου, τί καλή που είσαι!

Τ' άδύνατα μπράτσα τής άρρωστης άγκαλιάζουν τον λαμπο τής γονατισμένης κόρης. Και οι δύο όφρανες φιλιούνται άνάμεσα στό λουλουδι, για τό όποιο τέτοιο φίλι, εινε άγνωστο, όπως κι' η φτώχεια.

— Ξέρεις, Σταχιέσκια μου, δέν έλπιζα ποτέ, πώς μπορούσε κανείς να εινε τόσο εύτυχισμένος—μουρμούρισε η Λουκία. Και βρι- σκωμα σέ μια τέτοια κατάσταση... σάν να πεθαίνω από εύτυχία!

— Λουκία!... Σόπα!... Μένε ήσυχη.

— Τώρα αισθάνομαι τον έαυτό μου τόσο καλά... τόσο καλά... Μόνον μείνε κοντά μου.

Και μένον έτσι, κάμποσο, άγκαλιασμένες, τριγυρισμένες από ένα, σάν βανίλιας, άρωμα, νοιώθοντας πάνω στά μάγουλά τους, τό γλυκό μεταξωτό χάδι των λουλουδιών, που δέχονται τά συμγμένα των δάκρυα.

Τή στιγμή εκείνη μπαίνει η γειτόνισσα.

— Πώς περνάτε; ρωτά μ' ένα χαμόγελο. Ήρθα γιατί νόμιζα πως τό καύμενάκ πάει άσχημα. Όλο και χλωμιάζει. Ή δεσποινίς Στάχια έδωσε τό γιατρικό; Όχι τί όμορφα που μυρίζει έδώ μέσα!

Ή Στάχια πετιέται άπότομα και τραβώντας τά μαλλιά της, φωνάζει:—Τό γιατρικό!.. Χριστέ και Παναγία!..

Πλησιάζει τήν γυναίκα. Τήν τραβά άπ' τό χέρι.

— Κερά Άντωνένα! Αυπούσου μας... Μη φύγεις... Ήγώ... άμέ- σως. Ό Θεέ μεγαλοδύναμε!

Με χέρια τρεμάμενα βγαίνει από ένα συρτάρι τίς γαμήλιες βέ- ρες των γονέων της. Δέν άκούει πως κάτι τής λέγει η γειτόνισσα, δείχνοντας τήν μικρή κόρη ποίναι ξαλωμένη ήσυχια. Και σάν τρελλή χλωμί στή σκάλα.

Στό φαρμακείο, ό νέος τήν μα- λώνει.

— Νά τήν!... Έδώ γράφουν πως εινε «κατεργειώνα». Έδώ κάνουμε γλήγορα, και ύστερα δέν έρ- χεται κανείς...

— Ξύρει, δώστε γλήγορα!

— Κ' εί παράδες;

Ή Στάχια βάζει επάνω στό τραπέζι τίς βέρες.

— Κύριε!.. Σας παρακαλώ... Πάρτε ούτο τό ένεχυρο... Εινε χρυσές... αΐζιουν περισσοτέρα... Έγώ θα σάς δώσω τά χρημάτα... μιά άλλή φορά... Κύριε!.. Και διά τής βίας ξεκολά από τά χέρια

τού ύπαλλήλου τό μπουκάλι με τό γιατρικό.

— Δεσποινίς. Λέγει ό νέος. Άλλά έδώ δέν φέρονται με τέτοιο τρόπο. Γνω δέν εινε ένεχυροδεναστήριο. Έδώ...

Μά η Στάχια εινε μακαριά. Κανένα ανθρόπινο πλάσμα δέν μπορενά τρέξη τόσο άπελπισμένα, όπως τρέχει τό φτωχό κορί- τσι. Μά ό θάνατος μπαίνει πιο γοργά από τή Στάχια στό τέταρτο πάτωμα των όφρανων. Γιατί ό θάνατος εινε «τεροπλάχερος».

... Τά ψυχρά τής δάχτυλα περνούν κάτω απ' τον κλώνο του λουλουδιού— όπου η άρρωστη έσφιγγε στό πρόσωπό της πάνω, τη στιγμή τής ζημής της άγωνίας— και χαράζει στό χαρακτηριστικό τής μελοδανάτης, τά ίχνη μιάς άπεριγριπτης εύτυχίας, τελευταίου γήινου συναίσθηματος τής φτωχής σκακίσσας. Και ό γιατρός που ήρθε ύστερα από λίγες ώρες, παρατηρεί με άπορία, τούτο τό φαι- νόμενο, σιμώνοντας στό προσέφυλο τής νεκρής. Και ένώ σρνιώνει άπ' τό πάτωμα τήν Στάχια που σπαράζει άπ' τήν άπελπισία, άπο- ρεί επίσης γιατί ό θάνατος ήρθε τόσο σύντομα.

— Σε σκότωσα!.. Σε σκότωσα! κράζει η δύστυχη κόρη, και μέφρανη διακοπτομένη από λυγμούς, διηγείται στό γιατρό τήν ιστο- ρία του λουλουδιού και του γιατρικού που καθυστέρησε.

— Μά, κύριε γιατρέ, τελειώνει με ταπεινούνη, σπληώνοντας άπάνω του δυό μάτια ίκετευτικά, σά νάθελε να ζήτηση συγγώρηση για τήν βαρειά έννοχη τής—έπιθυμούσε τόσο, τούτο τό λουλουδι. Κι' ήταν τόσο εύτυχισμένη!.. Πρώτη φορά στη ζωή της εύτυχι- σμένη... Κύριε γιατρέ!.. Και από τούτη τη χαρά πεθανε!..

Άχ! ποτέ δέν θα συγχωώσω τον έαυτό μου... Ποιές! Κακια! Καταραμένη! Κουτή! Τρελλή. Έγώ!.. Που άνις για φάρμακα φέρω λουλουδιά!..

Μά ό γιατρός, άκόμη μά φορά κιντάζει ήρεμα, τήν γλυκαιά, ούράνια έμφραση τής νεκρής. Και ξεσκαίζει τά ξυλασμένα, μικρά πόδια τά κρεβά, που ποτέ δε θα μπορούσαν να περπατήσουν. Άγ- γίζει με τό χέρι τό φρουακωτό στήθος, που τόσο δύσκολα άνάπνεε, και τά μάτια του, τά σοφά και καλά, γεμίζουν δάκρυα.

— Ήσυχασ, παιδι μου, λέγει αγανά, βάζοντας τό χέρι του πάνω στό κεφαλί τής Στάχιας που έσειότανε άπ' τ' αναφιλητά. Ήσυχασε, παρηγορήσου. Ή φτωχή, η άθλια ανθρόπινη σοφία μας η- θελε να σώση τούτη τη ζωή του πόνου της δυστυχίας. Μά, κά- τ' ή άλλη σοφία, που ψηλή, τής έδωκε τον λυτρωμό...

“ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ”

ΣΙΔΟΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Λ.

Φυσιογνωμία που προϋποθέτει σμίλην Φειδίου. Παρ' όλη τήν κανονικότητα των λεπτών χαρακτηριστικών της, έχει διαβολομένη έκφραση, και άκριβώς σ' αυτή τήν σπάνια άντίθεση έγκειται η γοη- τεία της. Ύψηλή, λεπτή, νεαρωτάτη η παρουσία της εκτάκτως δια- κοσμική. Περιζήτηση στις φιλικές της συντροφίες, διότι εκτός του ότι εινε πολύ έξυπνη, έχει σπανία μιμητική ιδιοσύνη και πολύ χιοΰμορ. Εις πάντοτε ντυμένη άπλά και συμπαθητικά.

Ή Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Μία πολύκοσμη πρώτη εις τό θέατρον Κοτοπούλη «Ο Άν- θρωπος με τήν Ίσπανο» έργον του συγγραφέως τής «Μονιάρτης» που κατέχει τό μυστικόν μιας τεχνικής δραματικής εξελίξεως, ώστε να συζωατη τό ένδιαφέρον του κοινού.

— Η κ. Μαρία Κοτοπούλη, δέν θα ποίμε τίποτε νέον, γρά- φοντας δε ήτο άσφαση τό εμφάνιση, χάρει και γοητεία. Ή τουαλέττες της ιδιότητες και ύψοκομψες. Στη πρώτηνη προξι μία οργή—α λά μπαγιαντέ—οός και άσπρη, καπέλλο κόκκινο μι- κρό, που τής πήγαινε πολύ. Στην δευτέρα προξι ένα ανόσμπλ βα- θύχουσο, φόρεμα και μαντά όμοιοχρόμο γαρνιρισμένο με γούνες. Στην τρίτη προξι ένα πολύ οικ είδος τή-γάουν μπροσσε μορ- ντορέ, ντυομπλαρισμένο με βελούδο πράσινο.

— Η κ. Λουί εινε μία θαυμασία εμφάνισι στην δευτέρα προξι με φόρεμα από ταφτά μαύρο γαρνιρισμένο με βολάν από σιφφόν ροζάτρο, η αυτή γαρνιτούρα επαναλαμβάνεται και εις τό κορσέ υπό τύπον πλαστρόν και γιακά σμόκιν. Καπέλλο μικρό καστόρινο μαύρο. Σύνολον όνειρωδες.

— Στην πλατεία διακρίναμε κ. και κ. Μασόνι φέρουσαν ι- διότυπο όσο και κομψη τουαλέτα μαύρη, γαρνιρισμένη πολύ συμ- παθητικά με λευκό πλισέ. Καπέλλο μικρό ψάθινο άσπρο. Κ. Στρα- τήγη μαύρη έξομο τουαλέτα, Δα Ήσσία κομψοτάτη με μαύρη ζωρζέτ, Δα Λούρου πολύ εΐμορμη με ζωρζέτ πράσινη ζάντ και κομψόν περιλαίμιον όμοιοχρόμων, Δα Λάσκαρη πολύ πικάν- τική με τουαλέτα πράσινη και όμοιοχρόμο καπέλλο.

— Ένα θεωρείον εινε ό στόχος των πλέον θαυμαστικών βλεμ- μάτων φιλοξενεί δύο σπέσιμαν παριζιάνικης εύμορφίας, μία ζανθή και μία κροσλή, άμφοτερας με κομψές τουαλέττες μαύρες.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Παϊκου μουσελίνα έμποϊμε και κόκκινο καπέλλο, κ. Οικονομική μπλέ και κόκκινη τουαλέτα, Δις Άνωτοπούλου μαύρη κομψη τουαλέτα, κ. και κ. Καρυδιά, κ. και Δις Σναβαβί θαυμασία εμφάνισι με φόρεμα και μικρή κάπ από ζωρζέτ καπέλλο μαύρο καστόρι.

— Διά τό προσεχές Σάββατον άνηγγέλη χροετικόν γάρνεν- πάργου παρά τω κ. και τή κ. Ν. Νικολαϊδη εις τήν έν Κηφισιά ώριαίν επανλίν των.

— Αι ύπαιθρία κοσμικά συγκροτώσεις του Ήτι Παλαί εινε πολύ εύχάριστες. Τήν παρελθούσαν Τρίτην—τό σάββ ό-κλόκ έποικίλλετο με άρεκές ξένες, Άγγλιδες και Άμερικανίδες, των οποίων τά φορέματα διεκρίνοντο διά τήν πρωτυπία των όσον επί τήν άπλότητά των.

— Μεταξύ των κομψών αθηδίων διακρίναμεν κ. Κοντογιάννη, κ. Παγκάλο κομψοτάτη τουαλέτα λευκή και σάς, κ. Τσουκαλά τουαλέτα μώβ, Δα Άλ. Δημητριάδη τουαλέτα κροπαλαγκά λευκή, κ. Σταθάτου μπουά-ντε-οός, Δα Φορέστη οός-μώβ βέστα και φού- στα πλισέ, κ. Καλβοκορήση λευκή, κ. Θεοχώρη, κ. Παϊκου κλπ.

— Εις τό «Καστρι» Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατον πολύ οικ συντροφίες. Τήν παρελθούσαν Τρίτην ενεμυρτία ενει μεταξύ άλλων κ. και κ. Δοβέρδου, κ. και κ. Μαλμιδη, κ. και κ. Άγγυ- οπούλου, κ. και κ. Άποστολιδη, κ. και κ. Δαρίγου, κ. και Δις Τσακασιάνου κλπ.

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτην εκτάκτως πολυπληθής και ε- κλεκτική συγκέντρωσις παρά τω κ. και τή κ. Κιμ. Τριανταφύλλου, επί τη εύκαιρία της μοναχικής επιδείξεως μαθητων και μαθητριών αυτών οτινες ει-έδειξαν ήληυτην πρόδοον.

— Μεταξύ των κεκλημένων ήσαν ακιυρία και δεσποινίδες Στη- βενς, Μελλισινοϋ, Λεκατός, Πανατοπούλου, Καναβαριώτη, Σχέ- νδερ, Δοσίου, Κοσμαδοπούλου, Ίωαννίδη, Οκάφρηϋ, Μπόσια, Ρεσινα, Καλλέργη, Κιτροφέ, Ζαούση, Μελέγγοβιτς, Δ. Άποστο- λιδη, Πετριδη, Βελουδιου, Μπιστέντιου, Άποστολοπούλου, Δεσο- ζιτου, Παντελίδη κλπ.

Ή Μονταίν

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν τόμοι των Γαλλικών περιοδικών «Nouvelle Revue Française», «Les Ecrits Nouveaux» «Mercur de France» και «Mille Nouvelles Nouvelles» και όποιοιδήποτε άλ- λων ξένων και έλληνικών περιοδικών. Πληροφορία στα Γραφεΐμας.